

Sygn. akt IV Ua 1/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Jacek Witkowski
Sędziowie:	SSO Elżbieta Wojtczuk (spr.) SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Iwona Chojecka

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2015 r. w Siedlcach, na rozprawie

sprawy z wniosku W. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy

na skutek apelacji wnioskodawcy W. M.

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 listopada 2013r. sygn. akt IV U 289/12

I. zmienia zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję w ten sposób, że przyznaje W. M. jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy w kwocie 3.400 (trzy tysiące czterysta) zł za 5% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu;

II. w pozostałej części apelację oddala.

Sygn. akt Ua 1/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6.08.2012r. nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu W. M. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673 ze zm.) z uwagi na brak przyczyny zewnętrznej zdarzenia.

Od powyższej decyzji odwołanie wniósł ubezpieczony W. M.. Wskazał, że zachowania pasażerów w dniu zdarzenia nosiły znamiona czynu zabronionego według kodeksu karnego, naruszały przepisy ustawy prawo przewozowe i były niezgodne ze standardami przyjętymi w cywilizowanym społeczeństwie. Wnosił o uznanie zdarzenia z dnia 24 stycznia

2012 r. za wypadek przy pracy i zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie jednorazowego odszkodowania za wypadek przy pracy.

Wyrokiem z dnia 4 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie o sygn. akt IV U 289/12 oddalił odwołanie.

Rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy było wynikiem następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych:

Sąd ustalił, że W. M. jest zatrudniony w Zarządzie (...) w W. od 1989r. jako kontroler biletów.

W dniu 24.01.2012r. W. M. rozpoczął pracę o godzinie 9.00 i miał ją zakończyć o godzinie 21.00. Tego dnia pracował razem z R. B..

Około godziny 10.00 miała miejsce sytuacja, podczas której pasażer, bez przyczyny, naubliżał słowami powszechnie uznanymi za obelżywe W. M. i R. B..

Około południa R. B. kontrolował pasażerkę, która miała nieważny bilet. Pasażerka była agresywna, arogancka i używała słów wulgarnych, a także odpychała kontrolującego ją R. B.. W. M. ją uspokajał i próbował zablokować jej oddalenie się, co mu się udało. Również wobec niego pasażerka używała słów wulgarnych.

Około godziny 16.30, podczas kontroli biletów W. M. ujawnił pasażera, który nie miał biletu. Podczas tej kontroli osoba postronna – mężczyzna, wykrzykiwał pod adresem W. M. słowa wulgarnie i groźby karalne w celu skłonienia go do odstąpienia od czynności w postaci wypisywania wezwania. W tym momencie W. M. poczuł, że traci uścisk w lewej dłoni. W. M. opuścił tramwaj, a jego czynności przejął R. B..

W. M. dalej pełnił swoje obowiązki do godziny 21.00.

Następnego dnia W. M. stwierdził, że oprócz niedowładu ręki odczuwa problemy z wymową i opadaniem lewej strony kącika ust. W związku z tym udał się do lekarza rodzinnego, który skierował go do SP ZOZ w M., gdzie stwierdzono udar prawej półkuli mózgu.

W wyniku tego zdarzenia W. M. nie doznał uszczerbku na zdrowiu.

Sąd Rejonowy uznał, że odwołanie ubezpieczonego jest niezasadne z uwagi na to, że zdarzenie z dnia 24 stycznia 2012 r. nie stanowi wypadku przy pracy w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673 ze zm.), zgodnie z którym za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych.

Sąd Rejonowy stwierdził, że spór w przedmiotowej sprawie sprowadzał się do oceny prawnej przebiegu zdarzenia w kontekście istnienia przesłanki zewnętrznej wydarzeń z dnia 24.01.2012r.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że judykatura i doktryna zgodnie stwierdzają, że przyczyną zewnętrzną jest każdy czynnik zewnętrzny zdolny w danych warunkach wywołać szkodliwe skutki. W oczywisty sposób wymóg ten spełniają wszelkiego rodzaju urazy mechaniczne lub termiczne, działalność sił przyrody lub osób trzecich, będące wyłączną przyczyną wypadku. Niejasności dotyczące zewnętrzności przyczyny powstają jednak w sytuacjach, gdy pracownik już wcześniej cierpiał na określone dolegliwości (np. choroby serca), a do urazu (np. w formie zawału) doszło w czasie wykonywania pracy. Pojawia się wówczas pytanie, czy taki uraz, wobec współistnienia określonego schorzenia w organizmie pracownika, może być uznany za wypadek przy pracy. Doktryna i judykatura uznają, że przyczyny wypadku mogą mieć charakter mieszany, tzn. przyczyna zewnętrzna nie musi być jedyną przyczyną powstania urazu, konieczne jest natomiast stwierdzenie, że bez udziału czynnika zewnętrznego nie doszłoby do szkodliwego skutku, że w konkretnych okolicznościach pogłębienie (i to istotne) istniejącej choroby nastąpiło w wyniku działania przyczyny

zewnętrznej. Oznacza to, że za wypadek przy pracy (współ)spowodowany przyczyną zewnętrzną uważać należy także taki nagły rozwój istniejącego wcześniej w organizmie pracownika schorzenia, który wystąpił np. w związku z nadmiernym wysiłkiem fizycznym lub psychicznym, warunkami i okolicznościami, w jakich praca była wykonywana (np. przekraczanie przepisów o czasie pracy), stresem, jeżeli doszło do niego wskutek okoliczności nietypowych dla normalnych warunków pracy danego pracownika (ponieważ w przypadku niektórych zawodów i funkcji, np. związanych z odpowiedzialnością lub niebezpieczeństwem, stres jest nierozzerwalnie związany z ich wykonywaniem), a także stresem wynikającym z konfliktów międzyludzkich.

W celu ustalenia, czy w przedmiotowej sprawie zaistniała przyczyna zewnętrzna zdarzenia Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego neurologa P. W..

Biegły stwierdził, że ubezpieczony w dniu zdarzenia przebył udar niedokrwienny prawej półkuli mózgu. Przed zachorowaniem nie był leczony z powodu schorzeń stwarzających ryzyko wystąpienia udaru mózgu. Aktualnie w klinicznym badaniu neurologicznym stwierdzono nieznacznie słabszą siłę uścisku lewej dłoni jako następstwo przebytego udaru. Po zastosowanym leczeniu farmakologicznym i rehabilitacyjnym kliniczny stan neurologiczny ubezpieczonego uległ zdecydowanej poprawie powodując prawie całkowite wycofania się niedowładu prawostronnego. Śladowa dysfunkcja sprawności lewej kończyny górnej nie powoduje niesprawności organizmu w stopniu istotnym klinicznie. W ocenie biegłego zdarzenie z dnia 24.10.2012r. zostało spowodowane stresem, którym wystąpił podczas wykonywania czynności służbowych oraz współistniejącymi zaburzeniami lipidowymi.

W dodatkowej opinii biegły podtrzymał swoje stwierdzenie, że przyczyną zdarzenia z dnia 24.01.2012r. był stres oraz zaburzenia lipidowe. Jednocześnie wskazał, że kliniczny stan neurologiczny ubezpieczonego nie skutkuje uznaniem długotrwałego i stałego uszczerbku na zdrowiu (0%).

Sąd Rejonowy podzielił wnioski zawarte w obu opiniach biegłego i podniósł, że niewątpliwie w dniu zdarzenia ubezpieczony wykonywał swoje obowiązki służbowe i w dniu tym narażony był na sytuacje stresowe. Jednakże Sąd pierwszej instancji uznał, że stres ten nie powstał wskutek okoliczności nietypowych dla normalnych warunków pracy ubezpieczonego. Podkreślono, że w przypadku niektórych zawodów i funkcji, np. związanych z odpowiedzialnością lub niebezpieczeństwem, stres jest nierozzerwalnie związany z ich wykonywaniem. Stres psychiczny może stanowić zewnętrzną przyczynę zdarzenia, jeśli wykracza ponad normę, jaką przeciętny organizm ludzki jest w stanie znieść bez uszczerbku na zdrowiu. Normy odporności psychicznej dla różnych zawodów są jednak zróżnicowane i muszą być odnoszone do specyfiki pracy w danym zawodzie. Zdaniem Sądu praca kontrolera biletów łączy się z koniecznością podolania zwiększonej ilości stresów i napięć nerwowych, zwłaszcza związanych ze słowną agresją ze strony osób kontrolowanych, nierzadko przybierającą postać wulgaryzmów, a nawet gróźb karalnych. Takie reakcje ze strony osób podawanych kontroli są niejako wpisane w ten zawód. Praca na tym stanowisku jest bowiem ze względu na swój charakter i warunki pełnienia zawodem szczególnie stresogennym. Te specyficzne cechy tego zawodu muszą być brane pod uwagę przy ocenianiu przesłanek warunkujących wystąpienie wypadku przy pracy. W porównaniu do „zwykłych” wypadków przy pracy oznacza to konieczność zaostrzenia kryteriów tej oceny. Kwalifikowanie stresu związanego z tym zawodem w kategoriach współistotnej przyczyny zewnętrznej takiego zdarzenia wewnątrz ludzkiego organizmu, powinno zatem następować przez pryzmat podwyższonych standardów owego stresu.

Odnosząc te uwagi do opinii biegłego Sąd wskazał, że ubezpieczony w dniu 24 stycznia 2012 r. narażony był na stres, lecz z uwagi na wyżej wskazane argumenty, stres ten nie był atypowy dla wykonywanej przez ubezpieczonego pracy. Okoliczność ta spowodowała, że zabrakło jednego z elementów definicji wypadku przy pracy, a mianowicie przyczyny zewnętrznej zdarzenia.

Nadto prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy jest uwarunkowane istnieniem stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu (art. 11 ust. 1 w/w ustawy). Skoro w przedmiotowej sprawie zdarzenie nie wywołało u ubezpieczonego takiego następstwa, to wskazano, że nawet w przypadku uznania go za wypadek przy pracy, wyłączona byłaby możliwość przyznania mu tego świadczenia.

Mając na uwadze wskazane okoliczności Sąd pierwszej instancji uznał, że zaskarżona decyzja jest prawidłowa i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł ubezpieczony W. M. zaskarżając go w całości i zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji polegający na ustaleniu, że po zdarzeniu w dniu 24.01.2012 r. do którego doszło ok. godz. 16.30 ubezpieczony opuścił tramwaj, a jego czynności przejął R. B., a z materiału dowodowego w postaci jego zeznań i zeznań R. B. powyższe ustalenia nie wynikają. Ubezpieczony zarzucił również niewłaściwą ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, poprzez obdarzenie przez Sąd Rejonowy wiarygodnością opinii biegłego neurologa, który w ocenie skarżącego niewłaściwie ocenił stan jego zdrowia oraz niezasadnie uznał, że zdarzenie z dnia 24.01.2012 r. nie spowodowało u niego żadnego długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Ponadto zarzucono również, że Sąd niewłaściwie uznał, że stres przeżyty przez ubezpieczonego w dniu 24.01.2012 r. w związku z agresywnym zachowaniem się pasażera o godz. 16.30 nie miał charakteru ponadprzeciętnego i był typowy dla jego charakteru pracy. Zarzucono również niezasadne oddalenie wniosków dowodowych zgłoszonych przez ubezpieczonego w trakcie procesu przed Sądem pierwszej instancji.

Podnosząc powyższe ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i poprzedzającej go decyzji poprzez przyznanie mu jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy w kwocie 17 600 zł odpowiadającego 25% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego jest częściowo uzasadniona, a mianowicie w zakresie uznania zdarzenia z dnia 24 stycznia 2012 r. za wypadek przy pracy oraz zasadności co do zasady roszczenia ubezpieczonego o przyznanie jednorazowego odszkodowania z tego tytułu. Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie jedynie w zakresie wysokości żadanego odszkodowania ponad kwotę 3400 zł.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, dotyczące stresujących dla ubezpieczonego sytuacji w dniu 24 stycznia 2012 r. w związku z wykonywaną przez niego pracą kontrolera biletów Sąd bezsporne. Spór w niniejszej sprawie dotyczy jedynie ustalenia, czy stres wywołany u ubezpieczonego w związku z agresywnym zachowaniem pasażerów tego dnia, w tym pasażera - osoby postronnej (niekontrolowanej), który ok. godz. 16.30 tego dnia wykrzykiwał pod adresem W. M. słowa wulgarne i groźby karalne w celu skłonienia go od odstąpienia od czynności w postaci wypisywania wezwania stanowił przyczynę zewnętrzną, która spowodowała udar niedokrwienny prawej półkuli mózgu.

Wśród kryteriów kwalifikacyjnych zdarzenie jako wypadku przy pracy przepis art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322) wymienia: nagłość, oznaczającą zjawiska nieprzewidywalne biologicznie i nadzwyczajne w danym układzie, przyczynę zewnętrzną, normatywny związek z pracą, rozumiany jako zaistnienie incydentu podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności bądź poleceń przełożonych, podczas lub w związku z wykonywaniem przezeń czynności na rzecz pracodawcy nawet bez polecenia albo w czasie pozostawania pracownika do dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązków wynikających ze stosunku pracy oraz wystąpienie urazu (czyli w myśl art. 2 pkt 13 tej ustawy - uszkodzenia tkanek ciała lub narządów człowieka w następstwie zadziałania czynnika zewnętrznego) lub śmierci pracownika.

Należy zauważyć, że w przypadku przeżyć psychicznych, ujmowanych w kategoriach czynników przyspieszających proces chorobowy i w rezultacie tegoż będących współprzyczyną zdarzenia, w judykaturze akcentuje się pewną typowość zjawisk stresogennych związanych z realizacją obowiązków pracowniczych, a w niektórych zawodach wręcz stanowiących ich cechą charakterystyczną. Dlatego też tylko w razie wyjątkowo dużego nawarstwienia się w środowisku pracowniczym niekorzystnych dla poszkodowanego okoliczności, przekraczających przeciętne normy wrażliwości psychicznej człowieka i wywołujących silne, negatywne emocje, można upatrywać w tych zjawiskach zewnętrznej przyczyny zdarzenia (wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 12 grudnia 1979 r., III PRN 53/79; 19 grudnia

1979 r., III CZP 40/79; 13 sierpnia 1982 r., II PR 2/82; 10 maja 1983 r., II PR 6/83; 11 września 1984 r., II PR 14/84; 16 września 1984 r., II PR 15/84; 5 listopada 1985 r., II PRN 15/85 - niepublikowane; 2 października 1997 r., II UKN 281/97, OSNP 1998 nr 15, poz. 456; 16 grudnia 1997 r., II UKN 407/97, OSNP 1998 nr 21, poz. 644; 11 lutego 1999 r., II UKN 472/98, OSNP 2000 nr 7, poz. 293; 14 grudnia 2000 r., I PKN 70/00, OSNP 2000 nr 11, poz. 262 i 4 marca 2010 r., I PK 186/09, OSNP 2011 nr 17-18, poz. 224).

Należy więc stwierdzić, że przyczyną zewnętrzną wypadku przy pracy może być szczególne (nadzwyczajne, nietypowe) przeżycie wewnętrzne (stres) w postaci emocji o znacznym nasileniu powstałe wskutek okoliczności nietypowych dla normalnych stosunków pracowniczych (wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 23 stycznia 1986 r., II PR 1/86, (...) 1986 nr 8, s. 74; 24 marca 1995 r., II PRN 1/95, OSNAPiUS 1995 nr 17, poz. 216; 11 lutego 1999 r., II UKN 472/98, OSNAPiUS 2000 nr 7, poz. 292 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 22 kwietnia 1994 r., III AUr 853/93, Prawo Pracy 1995 nr 1, s. 41). Towarzyszący wykonywaniu pracy stres musi być zatem istotnym ogniwem w łańcuchu przyczynowo-skutkowym, prowadzącym do gwałtowanego pogorszenia stanu zdrowia pracownika (wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 5 lutego 1997 r., II UKN 85/96, OSNP 1997 nr 19, poz. 386 i z 29 października 1997 r., II UKN 304/97, OSNP 1998 nr 15, poz. 464, z 28.03.2012 r., II PK 182/11, Lex 182/11).

Sąd drugiej instancji uzupełnił postępowanie dowodowe dopuszczając dowód z nowej opinii biegłego lekarza neurologa zgodnie z żądaniem ubezpieczonego. Po przeprowadzeniu powyższego dowodu Sąd II instancji doszedł do odmiennych wniosków, niż Sąd pierwszej instancji w zakresie uznania zdarzenia z dnia 24 stycznia 2012 r. za wypadek przy pracy.

Biegły lekarz neurolog stwierdził, że sytuacja stresowa zaistniała w dniu 24 stycznia 2012 r. podczas wykonywania czynności zawodowych przez W. M. jako kontrolera biletów była sprawczą współprzyczyną doznanego przez niego udaru niedokrwiennego prawej półkuli mózgu. Stres przyczynił się do powstania ogniska niedokrwienia w prawej półkuli mózgu i w konsekwencji do wystąpienia objawów neurologicznych pod postacią niedowładu lewej ręki, które ubezpieczony zaobserwował. Biegła stwierdziła również, że ognisko udarowe niedokrwienne w prawej półkuli mózgu powstało w wyniku dwóch przyczyn: zmian chorobowych przewlekłych pod postacią zaburzeń lipidowych, czyli zmian miażdżycowych w drobnych tętnicach mózgu oraz w wyniku przebytej sytuacji stresogennej w dniu 24 stycznia 2012 r. Z opinii biegłego neurologa zatem wynika, że skoro współprzyczyną sprawczą udaru była sytuacja stresowa zaistniała w dniu 24 stycznia 2012 r. to poziom stresu u ubezpieczonego tego dnia spowodowany zachowaniem pasażerów, w szczególności osoby, która ok. godz. 16.30 używała wobec W. M. słów wulgarnych i kierowała w stosunku do jego osoby groźby był zdecydowanie większy niż każdego innego typowego dnia podczas wykonywania czynności pracowniczych. Zdarzenie z dnia 24 stycznia 2012 r. nie było typowe dla pracy wykonywanej każdego dnia przez ubezpieczonego, bowiem wulgarne i agresywne zachowanie mężczyzny, który kieruje groźby wzbudzające obawę ich spełnienia nie było typowym zachowaniem pasażerów wykazujących niezadowolenie związane z kontrolą biletów w środkach komunikacji publicznej. Zatem emocje o znacznym nasileniu (stres) powstałe u ubezpieczonego wskutek zdarzenia z dnia 24 stycznia 2012r. należy uznać za przyczynę zewnętrzną.

Z opinii biegłego lekarza neurologa wynika również, że ubezpieczony przeżył udar niedokrwienny prawej półkuli mózgu pod postacią drobnego ogniska naczyniowego w gałce bladej, w konsekwencji klinicznej skutkujący niedowładem lewostronnym niewielkim, przejściowym, który się wycofał. Aktualnie w badaniu neurologicznym poza zgłaszaną niedoczulicą na lewych kończynach, nie stwierdzono niedowładów kończyn i ich niesprawności ruchowej, sprawność manualna lewej ręki jest prawidłowa, brak objawów patologicznych z zakresu ośrodkowego układu nerwowego. Ubezpieczony wrócił do pracy na dotychczasowe stanowisko i został dopuszczony do pracy przez lekarza medycyny pracy. Z karty informacyjnej z ostatniego pobytu w sanatorium ubezpieczonego w dniach od 23.06-16.07.2014 r. wynika rozpoznanie: przebyty udar niedokrwienny mózgu w styczniu 2012 r. z niewielkiego stopnia niedowładem połowicznym lewostronnym, natomiast z karty informacyjnej o przebytej rehabilitacji w dniach od 08.04.2013 r. do 01.05.2013 r. widnieje rozpoznanie: śladowy niedowład lewostronny po przebytych w styczniu 2012 r. udarze niedokrwiennym mózgu. Powyższe okoliczności dały podstawy do ustalenia 5% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu powstałego na skutek zdarzenia z dnia 24.01.2012 r. (opinia biegłego k. 143-144, 157). Sąd obdarzył wiarygodnością opinię biegłego neurologa E. K.. Opinia została sporządzona po zapoznaniu się z dokumentacją

medyczną zgromadzoną w sprawie oraz po przebadaniu ubezpieczonego, odpowiada na pytania postawione w tezie dowodowej i została właściwie uzasadniona.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych jednorazowe odszkodowanie przysługuje w wysokości 20% przeciętnego wynagrodzenia za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Na podstawie zaś art. 12 ust. 5 tej ustawy do ustalenia wysokości jednorazowego odszkodowania, o którym mowa w ust. 1, przyjmuje się przeciętne wynagrodzenie obowiązujące w dniu wydania decyzji, o której mowa w art. 15. Zaskarżona decyzja została wydana przez organ rentowy w dniu 6 sierpnia 2012 r. Zgodnie z obwieszczeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 28 lutego 2012 r. w sprawie wysokości kwot jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej (M.P.2012.127) w okresie od dnia 1 kwietnia 2012 r. do dnia 31 marca 2013 r. kwoty jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, o których mowa w art. 12 i art. 14 ust. 1-4 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych wynoszą 680 zł za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu (art. 12 ust. 1 ustawy). Wobec powyższego kwota jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy należna ubezpieczonemu za 5% długotrwały uszczerbek na zdrowiu wynosi 3400 zł.

W pozostałym zakresie apelacja ubezpieczonego jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Stanowisko W. M., że powinien otrzymać jednorazowe odszkodowanie odpowiadające 25 % długotrwałemu uszczerbkowi na zdrowiu nie zostało w żaden sposób udowodnione. Powyższe nie znajduje również uzasadnienia w opinii biegłego lekarza neurologa. Niedowład lewostronny będący skutkiem udaru wycofał się, ubezpieczony wrócił do pracy. Zarówno badanie przeprowadzone w sanatorium jak i w badanie przedmiotowe neurologiczne przeprowadzone przez biegłego lekarza neurologa potwierdza występowanie u ubezpieczonego niedoczulicy lewostronnej (osłabienie czucia dotyku na kończynach lewych: górnej i dolnej), co skutkuje 5% długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 kpc orzekł jak w sentencji wyroku.